



můj ne tak  
*sladký život*

rachel harrisová

COO  
BOO

COO  
BOO





můj ne tak  
*sladký život*

rachel harrisová

COO  
BOO 

Přeložila Kristýna Brunclíková

Copyright © 2014 by Rachel Harris

This translation published by arrangement with Entangled Publishing,  
through RightsMix LLC.

All rights reserved.

Translation © Kristýna Brunclíková, 2015

ISBN 978-80-7447-769-0

*Všem čtenářkám, které s Cat absolvovaly  
její cestu od úplného začátku.*

*Díky!*

*Tenhle příběh je můj dárek pro Vás.*

*Děkuji Vám za tak úžasnou jízdu.*



## Konec normálu

### ~ Cat ~

Kdysi dávno (asi tak před čtyřmi měsíci) pro mě slova *dámská jízda* představovala neznámý pojem. Vůbec by mě nenapadlo, že je kdy budu schopná vyslovit nebo na ně jen pomyslet bez toho, aby se mi začalo dělat špatně. Ale teď nejen že mi v krku zaskočila výborná, vláčná, superkalorická brownie, kterou se právě cpu, ale ještě k tomu mám na obličeji lepkavou zelenou masku, na nohách pantofle Hello Kitty a zrovna jsem vyprskla smíchy.

Vítejte v mém novém normálu.

Zatímco moje budoucí nevlastní máma Jenna učí, nebo se spíš pokouší naučit, moji ultrakonzervativní sestřenku a pohybově nepřilíš nadanou nejlepší kámošku taneček à la Britney Spears, žasnu nad tím, jak moc se můj život změnil. Před rokem bych nad vším holčičím ohrnovala nos. Byla jsem nepolíbená, a dokonce nezažila ani žádné rande. Měla jsem problém komukoli důvěřovat a můj nejlepší přítel byl můj *táta*. Teď mám sexy, úžasného kluka. Ne jednu, ale hned *dvě* blízké



kamarádky. A po šestnácti a půl letech plných matčiných skandálů, senzacechtivých paparazziů a neuvěřitelných cest v čase se zdá, že bych díky své drahé cikánečce Reyně možná, *snad*, mohla konečně začít žít trochu *normálně*.

*Tak proč jen mám pocit, že se to musí brzy všechno pokazit?*

Pohovka se prohne. Ovane mě prudký závan vzduchu, a vytrhne mě tak z mých divoce vířících myšlenek. Alessandra, moje dávná příbuzná ze šestnáctého století, zhluboka vydechne. Čerstvě vydrhnuté tváře má zružovělé vyčerpáním. Pousměju se. Lepkává maska na mém obličejí rázem popraská.

„Fakt válíš, holka,“ štouchnu do ní loktem. Ani trochu mě to nepřekvapuje. Moje taneční umění mělo během mého výletu do minulosti k dokonalosti hodně daleko, zato Less to šlo úplně samo. A její zvláštní nadání se s ní očividně přeneslo i do budoucnosti. Snížím hlas, aby mě Jenna a Hayley neslyšely: „Všechno to komplikované natrásání v přeplněných tanečních sálech zjevně stálo za to. Škoda jen, že tu není Austin, aby viděl, jak pěkně dovedeš vrtět zadkem.“

Sestřence se po tváři okamžitě rozlije připitomělý úsměv. Stejně jako pokaždé, když zmíním Austinovo jméno. Je z něho celá pryč.

„Je to škoda, že tu není, ale kdyby byl, pochybuji, že bych vůbec tančila.“ Tmavé oči jí pobaveně zasvítí. „Jsem sice troufačlejší, než když jsem se tu poprvé objevila, ale rozhodně nejsem padlá na hlavu.“

Škádlivě pozvedne vytrhané obočí a já se musím nehledě na masku pousmát ještě o trochu víc. Pořád žasnu nad tím, s jakou samozřejmostí používá moderní slang. Její proměna v teenagerku z jedenadvacátého století byla překvapivě jednoduchá. Jasně, na začátku trochu tápala, ale teď je v sedmém nebi. Je

zamilovaná, hraje hlavní roli ve školním představení a nabídky z Hollywoodu se jí díky jejímu strhujícím výkonu v Shakespearovském zimním workshopu jen hrnou. Je to jako by se pro tohle století a tenhle život narodila a v renesanci jen čekala, až troška cikánských čar a kouzel uvede věci do pohybu.

Trochu jí závidím.

Jsem moc ráda, že je šťastná. Vážně. Jenom... Je tady pouhých šest týdnů a už tu našla své místo. Nejvyšší čas, abych i já našla to svoje.

Má nejlepší kámoška Hayley žuchne na gauč naproti mně a natáhne se po brownie. „Potřebuju čokoládu,“ vydechne a ulomí si pořádný kus. Nacpe si ho do pusy a blaženě obrátí oči v sloup. „Vynikající,“ zamumlá s plnou pusou.

„Tak, tak, jen si dejte.“ Jenna vrhne na ták se superkalorickou dobrotou zamračený pohled. „Nacpěte se, jak je libo, vždyť jste kost a kůže. Je to sice *moje* rozlučka se svobodou, ale já to nějak přežiju.“

Dneska máme ředitelské volno, Jenna se za pár dní vdává, tak proč toho nevyužít k předsvatební dámské jízdě a experimentům s líčením?

To je pokrok, co?

Jenna si olízne ukazováček a nalepí na něj roztroušené drobečky z talíře. Pak ho zvedne do výšky očí, toužebně se na ně zadívá a zhluboka si povzdychne. „Ještě dva dny,“ prohlásí a utře si prst do ubrousku. „Dva dny o zelenině, abych se vešla do šatů, a pak sama spořádám celé patro svatebního dortu. Na to můžete vzít jed.“

Hayley popadne ovladač a zapne LCD televizi na zdi. „Jen vydržte, slečno nevěsto. Bude to stát za to. Počkej, až uvidíš fotky. Tvoje šaty jsou naprosto nádherný.“

Hayley se chce stát módní návrhářkou, takže ví, co říká. Taky je blázen do umění a ve škole až na samém dně společenského žebříčku, stejně jako já. Spřátelily jsme se po mém návratu z minulosti. Její mantra *Zůstaň v klidu, miluj módu* mě vždycky rozesměje. Její pochvala má skoro stejnou váhu jako od děsivého dua Joan a Melissy Riversových a Jenně nejspíš nezbyde než se s tím spokojit, protože *ty dvě* se k tomu se vši pravděpodobností díkybohu nevyjádří.

Detaily ohledně tátovy svatby jsou supertajné. Datum zná jen úzký okruh lidí. Bulvár spekuluje už celé měsíce: duben v Catalině nebo červen v Malibu? Zaslechla jsem dokonce i říjen v Paříži nebo Římě. Paparazzi by nikdy nenapadlo, že oceňovaný hollywoodský režisér a organizátorka nejlepších narozeninových oslav v Beverly Hills do toho praští o víkendu po sv. Valentýnu doma na dvorku za účasti pouhých padesáti hostů.

„A když už mluvíme o šatech...“ Hayley vybere z nabídky *Show Kate Lyonsové*. „Zbožňuju její styl.“ Obejme oběma rukama polštář, pohodlně se uvelebí na pohovce a začne se dívat. Ještě předtím ale vrhne na Jennu zkroušený pohled. „Ta tam asi nebude, co?“

Svatba – a hlavně nápadná absence celebrit mezi svatebními hosty – je z pochopitelných důvodů hlavním tématem dne.

Jenna zakroučí hlavou. „Ne. Pozvat ji nebo kohokoliv jiného z médií by znamenalo, že nám ty hyeny budou stanovat přímo přede dveřmi. Peter i já chceme, aby naše svatba proběhla v co největší tichosti. Oba víme, jak paparazzi dovedou pronásledovat celou rodinu. Sledují i děti po cestě do školy.“ Otrěse se a kolem jasných očí jí naskáčou vrásky. „To nemůžeme Cat udělat.“

Její ohnivý tón jen potvrzuje, co jsem si po celou dobu my-

slela – že dělají malou svatbu hlavně kvůli *mně*. Táta si sice na žádnou velkou slávu nepotrpí, i když je hollywoodský režisér, a ani Jenna nedychtí po zájmu médií tolik, jak jsem si kdysi myslela, ale je to přece jenom *jejich svatba*. Tátovo první manželství skončilo ještě dřív, než vůbec začalo, a rozhodně nebylo z lásky. Aspoň ne z takové, jakou teď cítí k Jenně. A Jenna je stoprocentní romantička. Nebýt mě a jejích obav o mou bezpečnost, určitě by chtěla pořádnou svatbu.

„Pořád si to ještě můžeš rozmyslet,“ zopakuju jí už asi po sté. „Peníze hýbou světem. Za pořádný obnos si ještě pořád můžeš nechat zařídit obřad na nějakém úžasném, skvělém místě. A co se týče těch ubožáků z bulváru, tak s těma se potýkám celý život. Zvládnou to.“

Jenna se ke mně natáhne a vezme mě za ruku. „Já vím, Cat, ale o to nejde. My tři teď budeme konečně rodina. A to je ze všeho nejdůležitější. Rozhodně důležitější než ohromit svět oslavou ve velkém stylu. Caterina se teď z nějakého důvodu drží zpátky a ani já, ani tvůj táta tak nechceme zbytečně pokoušet osud. Ani dávat bulváru zbytečně záminku, aby nás mohl obtěžovat.“

Říká sice *nás*, ale myslí *mě*. Přikývnu a stisknu jí ruku. Chápu, proč to říká, i když se kvůli tomu cítím provinile. Ale v jedné věci má Jenna naprostou pravdu. O Caterině – mojí matce – teď *vážně* nebylo moc slyšet. To se jí vůbec nepodobá. Měla bych být ráda, že se chvíli nemusím stydět, ale ten klid mě znervózňuje. Je to jako ticho před bouří...

Zvednu se, povzdychnu si a zamířím do chodby umýt si z obličeje zelený sliz. Moje pleť by teď měla být dokonale vyčištěná a hebká jako dětská prdelka. Sotva udělám tři kroky, pokojem se začne linout energický hlas Kate Lyonsové.

„Vítejte zpátky! Rozhodně nebudete litovat, že jste si nás naladili. Mým dalším hostem je totiž hvězda trháků jako *Organizátorka*, *Tajemství jako víno* nebo *Nikomu to neříkej*.“

Rázem zůstanu stát jako přimrazená.

*A je to tady. Bouře přichází.*

„A dnes má pro nás překvapivé odhalení,“ pokračuje moderátorka. Přeběhne mi mráz po zádech. „Prosím, přivítejte Caterinu Angeli!“

Matčino jméno ve spojení se slovy „překvapivé odhalení“ rozhodně nevěstí nic dobrého.

Ale je to jako zahlédnout dopravní nehodu. Nemůžu se nepodívat. Neotočit se. Vydám se pozpátku do obývacího pokoje. Srdce mi buší tak hlasitě, div nepřehluší nadšený potlesk diváků v sále. Schoulím se před televizi a dívám se, jak žena, která mi dala život a kterou jsem už víc jak deset let neviděla, ladně přechází newyorské televizní studio. Můj přítel Lucas nechápe, proč se začnu stranit lidí, když se dostanu do maléru. Proč jsem si tak jistá, že mě jednoho dne opustí.

Tady je ten důvod.

Někdo mě jemně vezme za ruku. Ani se nemusím dívat. Víím, že je to Alessandra. Určitě nevěří vlastním očím. Stejně jako já, když jsem v šestnáctém století poprvé uviděla její mámu. Vypadá úplně jako Caterininina dvojnice. Jako by těch „dvojníků“ nebylo málo. U vzhledu ale veškerá jejich podobnost končí. Povahově jsou úplně jiné. Alessandřina máma se v podstatě dost podobá Jenně. Pro sestřenku je to prokletí i požehnání zároveň. Je ráda, že se rozhodla zůstat v budoucnosti, ale máma jí strašně chybí. A teď, když vidí tu moji, ať už je jak chce hrozná, se jí určitě začne znova stýskat. Stisknu jí ruku, abych ji ujistila, že jsem tady, a přitáhnu si kolena k hrudníku.

„Díky za pozvání, Kate,“ nasadí matka svůj typický široký úsměv. Otočí se k divákům a zamává.

Je stejně uhlazená a krásná jako vždy. Dlouhé, tmavé vlasy lesknoucí se ve světlech reflektorů, temné oči ozdobené dokonalými kouřovými stíny. Všichni říkají, že jsme si podobné. Trochu ano – máme stejnou barvu vlasů a očí a podle Wikipedie jsme i přibližně stejně vysoké. Ale ten široký úsměv, který prodal stovky rtěnek, vypadá na mé drobné tváři naprosto nepatřičně. Uhlazenou krásu, kterou je Caterina Angeli proslulá, nesdílíme. Já kolem sebe nemám tým profesionálních vizážistů, kteří skáčou, jak písknu. A co se týče přirozené sebedůvěry, kterou moje matka vyzařuje, tak já dovedu jen dokonale předstírat nezájem. Jsem nezretušovaná, neuhlazená, trochu neohrabaná verze slavné hollywoodské svůdkyně. Ach jo.

„Děkuji vám za tak vřelé přivítání,“ pokračuje matka. „Moc to pro mě znamená.“ Položí si pečlivě upravené ruce na srdce a usměje se o trochu mírněji (i když pořád stejně falešně). Zdá se, že jí do očí vhrkly slzy. Obrátím oči v sloup. „Je skvělé být znovu mezi přáteli.“

Mezi přáteli? Snad nemá na mysli to bezejmenné moře obdivovatelů, co v životě neviděla. Nebo tu povrchní moderátorku, co má místo očí dolary. *Znovu?* Jak *znovu?* Vždyť nebyla v hledáčku fotografií pouhou chvíličku. Nanejvýš pár měsíců. Jenna se svezde na zem vedle mě. Nevěřicně si odfrkne. Nejspíš si myslí to, co já.

Moderátorka se k matce nakloní blíž a nasadí ustaraný výraz. „Jsi v pořádku?“ zeptá se a sáhne po krabičce s papírovými kapesníky. Určitě si říká: *Jen breč. To mi skvěle zvedne sledovanost.*

Nejdražší matinka přikývne a okázale vytáhne z krabičky pár kapesníků. „Díky, Kate.“ Nadechne se a zadívá se zpátky na di-

váky. „Slavní nejsou dokonalí. I my děláme chyby – *já* obzvlášť – ale to vy moc dobře víte. Díváte se přece na *TMZ*.“

Mrkne, jako by všechny ty skandály a románky, co mě celý život pronásledují, vůbec nic neznamenaly. Tupý dav se vděčně zasměje.

Moderátorka potřese hlavou: „Všichni víme, že to je kapku přehnané.“

„To je pravda,“ přikývne matka, „ale nikdy jsem nebyla žádná světice. Dlouho jsem plnila stránky bulváru. Ale i tam by vám řekli, že jsem se změnila. Stárnu. Ze všeho nejvíc si teď přeju napravit minulé chyby.“

Jenna vedle mě celá ztuhne. To nevěstí nic dobrého.

Pak se Caterina podívá přímo na mě, jako by snad mohla vidět skrz kameru. *Druhé* varování. „Mám krásnou dceru,“ řekne a svět kolem mě rázem přestane existovat. „Jmenuje se po mně, jak všichni víte, ale nestýkáme se. Už nějakou dobu. Je to moje chyba. Ničeho v životě nelituju víc.“

Po dokonale vymodelovaných olivových tvářích jí tečou slzy. Zkamením jako socha. Jsem jako kus necitelného mramoru, co Lucas používá ve výtvarce. Moje matka, světově proslulá herečka Caterina Angeli, právě v televizi před celým světem připustila, že se ke mně zachovala mizerně. A já necítím nic. Žádné slzy, vztek, žádný příval užaslých nadávek. Nic.

„Moje dcera mi chybí, Kate,“ řekne a zavře oči, zatímco ty moje se rozšíří úžasem. Alessandra se ke mně přisune blíž a obejmě mě kolem ramen. „Musím jí něco říct. Něco důležitého. Osobně.“ Odmlčí se, aby se nadechla, a já si v té chvíli uvědomím, že můj život už *nikdy* nebude jako dřív.

Přikývne, jako by se mnou souhlasila, a oznámí: „A proto se tento víkend chystám na Peterovu svatbu do Beverly Hills.“

Hayley vydá zvuk, který ze všeho nejvíc připomíná rozbitou varnou konvici. Alessandra mi málem rozdrtí plíce. A Jenna? Ta vypadá zděšeně a namíchnutě zároveň, pokud je to vůbec možné. Rty se jí třesou, je celá bledá a skřípe zuby. Okamžitě se rozezvóní telefony. Brzy budeme mít ty hyeny přede dveřmi. A je to tady.

Konec normálu.

„Caterina Angeli to zase dokázala,“ zamumlám.



## *Je to můj život*

### *Lucas*

Táta je doma. Slyším v hale jeho hlas. Odhodím tašku na zem. Chtěl jsem se osprchovat, zavolat Cat a vypařit se – ale je tady. Už dva týdny mu chci říct, že končím. Že fotbal pro mě není. Že *nejsem* David. Víím, že bude vyšilovat. Pak tiše zuřit a držet si odstup. Možná se mnou zase úplně přestane mluvit. Ale to mě nemůže zastavit. Nemůžu žít život někoho jiného. Musím to udělat. A po tom pekle, kterému nás trenér vystavil během ředitelského volna, to rád udělám ještě dnes.

Skopnu z nohou tenisky a napadne mě idiotská myšlenka. Možná že je to znamení. Před měsícem bych si řekl, že jsem se nejspíš zbláznil. Nadpřirozeno je pro chudáky a lidi, co nemají nic na práci. Aspoň to jsem si myslel, dokud jsem nepotkal Catinu sestřenku a neviděl na vlastní oči Reynu. Teď už moc nevím, co si myslet. Ale víím, že ať už jde o zásah shůry, nebo ne, jdu do toho.

Vydám se chodbou dolů. V žilách mi proudí adrenalin. Po

obou stranách visí pozlacené rámečky. Fotky ze školy, rodinné fotky, můj starší bratr při sportu. Říkám tomu Davidova svatyně. Před poslední fotkou se zastavím, abych ještě trochu oddálil, co mě za chvíli čeká. Zadívám se na bratrův portrét z doby, kdy mu bylo asi tolik, co teď mně. Sbíral pro svůj tým v San Diegu jeden bod za druhým. Tehdy díky jeho gólu vyhráli. Byl to poslední gól, co kdy dal.

Můj starší bratr byl totiž hrdina. A nejen proto, že jsem k němu vzhlížel a že to uměl na hřišti. Zachránil lidský život. Zastal se ženy, kterou před domem, kde bydlel, jednou pozdě v noci napadla banda chuligánů. Bohužel se pak obrátili proti němu.

Otrů si lemem trička z tváře špínu a pot a znova si v hlavě projdu svůj plán. Vpadnu tam. Uvedu fakta. Vypadnu.

Táta moji upřímnost určitě ocení.

Uhodím do fotky pěstí.

Nebo se totálně zhroutlí a bude to moje vina.

Když konečně vejdu do obýváku, provinilý, ale odhodlaný, má mladší sestra vzhledne od televize.

„Táta přišel,“ pípne Angela. Rozvaluje se na gauči a zběsile přepíná mezi kanály, jako když David Beckham běží po křídle. Bosou nohou podupává o kožené opěradlo. Ovladač jí poskakuje v ruce. Je nervózní. Nebo rozrušená. A to může znamenat jen jedno.

„Už se zase hádají?“ zeptám se a plácnu sebou na kraj pohovky.

Angela se zamračí. To mi jako odpověď stačí.

Ne že by po sobě naši házeli talíře nebo si navzájem rvali vlasy. Oni se vlastně ani nehádají. To by totiž od táty vyžadovalo projevit nějaké emoce a to on od doby, co umřel David, zásad-

ně nedělá. Máma se zase za každou cenu snaží nedělat rozruch. Udržovat nás spokojené a držet tak zkrátka, dív se neudusíme. Ale poslední dobou se oba chovají nějak divně. Táta pořád lítá sem a tam, máma skoro nepustí z ruky růženec a mluví spolu v hádankách. Tátovi v jednom kuse volá jeho obchodní partner, takže to nejspíš bude kvůli práci. Když je Angela takhle nervózní, určitě se něco stalo. Možná bych měl náš rozhovor radši odložit.

„Nebudeme se znova stěhovat, že ne?“

Její otázka mě vytrhne z upřeného zírání na zavřené dveře od pracovny. Málem jsem do nich pohledem vypálil díru. Jednotlivé kousky skládky do sebe najednou začnou zapadat. Poklesne mi čelist. *Sakra, to ne!* Nemůžeme se přestěhovat!

„Za pár týdnů mám mít oslavu narozenin,“ dodá ségra a zastrčí si pramen hustých tmavých vlasů za ucho. „Lidi mě *konečně* začínají zvat na večírky. Desiree s Ciarou mi včera podržely místo v jídelně. Micah se na mě v tělocvičně usmál.“ Lámu si hlavu v marné snaze vzpomenout si, kdo je to Micah, když vtom ke mně Angela zvedne své velké tmavé oči. „Sotva jsme sem přijeli, Lucu. Já nechci zpátky.“

„Nikam nepojedeme,“ slíbím jí. Panika, která se jí zračí v očích, začne pomalu ustupovat. Stisknu jí nalakované prsty na nohou, abych ji uklidnil. „Je mi jedno, co pro to budu muset udělat. Klidně budu hrát do konce života fotbal, když to jinak nepůjde, ale nikam nepojedeme. Nebudeme se sakra zase stěhovat přes půlku světa!“

Stěhujeme se až moc často. Pořád tam a zpátky mezi Amerikou a Itálií, kde táta vyrostl a kde má jeho nahrávací firma Lirica Records sídlo. Když jsme se před čtyřmi lety museli přestěhovat do Milána, ani jednomu z nás to moc nevadilo.

Opustit náš dům v L.A. – dvorek, kde mě David právě naučil přihrávat – bylo snadné. Svůj dosavadní život a přátele jsem nijak nepostrádal.

A právě během našeho posledního pobytu v Itálii se ze mě stala fotbalová hvězda. Ani ne proto, že bych chtěl, ale spíš proto, že to táta potřeboval. Smutek dokáže připravit život o všechny barvy a ten tátův byl totálně šedý... Dokud jsem si neobul bratrovy kopačky. Fotbal byl vždycky Davidův oblíbený sport – jeho a tátův. Začít taky hrát bylo to nejmenší, co jsem pro tátu mohl udělat. Chvilí to pomáhalo nám oběma.

Když jsem se stal členem fotbalového týmu, začal jsem být cool. Ten nenápadný kluk, co si do té doby pořád jen něco plácal z hlíny, měl najednou spoustu známých. Fotbal mi dal nový život a přátele. Jenže to nebyl *můj* život. A ti „přátelé“ byli pěkně falešní. Zajímalo je jen to, kolik jsem dal gólů na hřišti a kolik holek vystřídal mimo něj. Ale tady mám skutečné přátele. A chci jen jednu holku.

Nehodlám Cat opustit. Táta se bude muset vzpamatovat a vyříkat si to se mnou.

Dveře od pracovny se otevrou. Jako na zavolanou. První vyjde ven máma. Kousne se do rtu. Angela vyskočí.

„Všechno v pořádku?“ zeptá se.

Mámin pohled se setká s mým. Ve tváři se jí odráží strach, pocit viny a spousta dalších emocí, co ani nedovedu pojmenovat. Táta, který kráčí za ní, má na tváři naopak stejně kamenný výraz jako vždycky.

„Naprosto.“ Zní to stejně falešně jako jeho nezaujatý tón hlasu. Je jenom stínem toho muže, kterého jsem dřív znal. Býval zatraceně vtipný a v jednom kuse se smál. Dokonale odpovídal stereotypu horkokrevného, netrpělivého, paličatého Itala.

*Bejvávalo.* Stočí svůj nepřítomný šedý pohled ke mně a zeptá se: „Jak bylo na tréninku?“ Ve tváři mu na okamžik probleskne zájem.

„Skvěle,“ odpovím automaticky. Kdybych mu řekl pravdu – že nenávidím každou minutu a že bych si radši něco plácal v ateliéru nebo se vrtal pod kapotou auta – bůhví, co by udělal.

Ale pak si vzpomenu na své dnešní rozhodnutí.

Sevřu pěsti a ještě jednou si v duchu projdu svoji předpřipravenou řeč. Nemám fotbal rád. Můžeme se spolu kdykoliv podívat na zápas nebo si spolu zahrát, ale z týmu chci odejít. Kašlu na šampionát, lovce talentů a jejich stipendia. Nepotřebuju je. A i kdyby, můžu snadno dostat stipendium za výtvarku. Aspoň podle našeho učitele. A to je další věc.

Táta zamíří do křesla a po cestě popadne noviny. Za chvíli ho pohltí světová politika, byznys a sport. Hlavně že se něčím zaměstná a nebude muset myslet na nás.

Teď, nebo nikdy.

Vstanu a dojdu až k němu. V krku mám knedlík. Nervózně si přejíždím rukama po krátkých a zírám na jeho skloněnou hlavu. Husté vlasy už mu pomalu začínají šedivět. „Tati, neměl bys chvíli? Chci si s tebou promluvit o fotbale.“

Nejdřív vůbec nezareaguje. Jen otočí další podělanou stránku. Slyším, jak máma za mými zády zalapá po dechu. Určitě teď v duchu odříkává jednu motlitbu za druhou. Ví, jak mi je. Že chci studovat umění, ne obchod. A podporuje mě – tak trochu. Ale nechává si to pro sebe. Když mě táta tlačí do sportu nebo mluví o mé budoucnosti ve firmě, nikdy nic neřekne. A já jí to ani nezazlívám. Je to *můj* boj.

Poškrábu se na krku. Nevím, jestli mi to tátova lhostejnost dělá těžší nebo jednodušší. „Tým je skvělejší,“ začnu. Dám si

ruce za krk. „Trenér ví, co dělá, a je pěkně tvrdej. Dneska jsme měli mít volno, ale on nám trénink nezrušil a já to respektuju.“ Dojde mi, že jsem se do toho zamotal. Nemluvím k věci a žvaním nesmysly. Zoufale vydechnu a zkusím to znovu: „Tati, podívej, já prostě ne...“

„Davidův trenér v USD si taky nebral servítky,“ vpadne mi do řeči. „Prospěje ti to. Vytríbíš si charakter. Je to dobrá příprava na vysokou.“ Přehne noviny vejpůl a začne hltat sekci sport.

Nejen, že mi skoro nevěnoval pozornost, ale ještě mě začal automaticky srovnávat s bratrem. Jako bych dostal dvojí ránu do žaludku. Divím se, že mě to ještě překvapuje. Mrzí. Měl bych být přece zvyklý.

Praštím se do stehen a otec sebou trhne. Projede mnou divoký pocit zadostiučinění. Táta zvedne hlavu. V očích se mu konečně zračí nějaká emoce – zmatek. Nadechnu se a řeknu: „Ty mě neposloucháš. Nejde o trenéra. Snažím se ti říct, že...“

„Lucasi, tohle musíš vidět.“

Sotva od táty odtrhnu oči, zaboří hlavu zpátky do novin. Tiše zakleju: „Sakra, Angelo...“

Máma mi ze zadu vlepí pohlevek. Když uvidím ségřin zkroušený výraz, připadám si jako vůl, ale vem to čert. Angela ví mnohem líp než kdo jiný, jak moc je tenhle rozhovor důležitý. Jak vzácné je získat tátovu plnou pozornost. Jak už jsem byl blízko.

„Promiň.“ Kousne se do rtu a pokyne bradou směrem k televizi na druhé straně místnosti. „Říkala jsem si, že bys to měl vidět.“

Ohlédnu se, abych zjistil, co se děje tak strašně důležitého, že nás musela vyrušit. Do dvou vteřin mi to dojde.

Z obrazovky na mě shlíží krásná bruneta, po tváři vyplněné

botoxem jí tečou slzy. Caterinu Angeli zná celý svět, stejně jako její skandály a klepy, které o ní kolují. Ale jen pár lidí ví, jak zničila holku, na které mi záleží. A že právě kvůli ní mě Cat od sebe ještě pořád občas odstrkuje.

Nechutně afektovaná moderátorka se zadívá na ohromené publikum. „*Tento víkend?!*“

Catina matka přikývne, osuší si oči a řekne: „Jen doufám, že má dcera mou omluvu přijme.“

Než se stihnu vzpamatovat, jsem na půli cesty do svého pokoje a držím v ruce mobil. Rozhodující souboj s tátou musí počkat. Moje holka mě potřebuje.

Telefon třikrát zazvoní. Zvedne ho Alessandra. „Hned jsem tam,“ vyhrknu.

## *A je to tady*

### *~ Cat ~*

Mobily nepřestávají zvonit. Další a další telefonáty a zprávy od dávno zapomenutých přátel a známých, kteří si na nás teď zčistajasna vzpomněli. Před chvílí dorazila tátova ochranka a podařilo se jí zastavit alespoň nepřetržité bimbání domovního zvonku. Ale venkovní hluk utišit nedokáže. Cvakání fotoaparátů, šum hlasů...

Zdá se, že žít normálně je v tomhle městě stejně nepravděpodobné jako žít spolu šťastně až do smrti.

Venku za mým oknem se na ulici plné paparazziů shromáždili sousedi. Je neuvěřitelné, jak snadno vás lidé prodají za podělaných pět minut slávy. Vyžvaní vaše nejtajnější tajemství tomu, kdo za ně dá nejvíc. Hádám, že když vám slávu necpou do krku od narození, je asi těžké pochopit, jak je pomíjivá a povrchní. Jak osamělá. Ale Jenna a já dnes máme na práci *trošku* důležitější věci než udělovat životní lekce nebo sdílet šťavnaté drby, a tak naši nebozí sousedé nemají co vyprávět



a ty odporné pijavice venku se musí spokojit s fotografováním našich fascinujících domovních dveří.

Dobře jim tak.

Obývákem se znova rozezní Justin Timberlake. Jenna se vrhne na svůj telefon. Ani se nemusím podívat na displej. Vím, že je to táta. Uvízl v dopravní zácpě a zuří. Ale namísto, aby si to vyléval na ostatních řidičích, neustále nám s Jennou volá.

„Petere, takhle se vzít nemůžeme.“ Jenna je téměř hysterická. Bez ustání přechází sem a tam. Na okamžik se zastaví, malinko povytáhne stažené žaluzie a honem je zase spustí dolů, jako by ten obtížný hmyz venku byl nakažlivý. „Moji rodiče se sem teď ani nedostanou.“ Praští hlavou o zeď a zamumlá: „Ta sobecká mrcha mi zničila svatbu.“

Zalapám po dechu. Představuju si, jak asi táta zareaguje. Vezme veškerou vinu na sebe. Ukáže se, že v naprosto nešťastné snaze usmířit se s mojí matkou poslal jejímu agentovi svatební oznámení. Říká, že to byla pouhá slušnost. Neočekával žádnou odpověď.

Tak to se teda náramně přepočítal.

Alessandra mi opře hlavu o rameno: „Lucas už je na cestě.“

Za posledních dvacet minut mi to zopakovala už třikrát. Ozval se hned, jak matka přišla se svým skandálním oznámením. Když jsem byla stále ještě naprosto omráčená. Jak mohl vědět, že ho potřebuju? Že by můj italský krasavec sdílel s Hayley její posedlost televizními talk show? To by byla novinka. Ne že by na tom teď záleželo. Jsem moc ráda, že se přijede.

Naučit se o něj opřít pro mě nebylo nic lehkého. Jsem zvyklá být za všech okolností silná. Nikdy nedat najevo, jak moc jsem rozrušená. Ale pomalu se učím se trochu víc otevřít. Důvěřovat mu. Věřit, že mě chápe.

*Alespoň prozatím...*

Uslyším v duchu krutý a výsměšný hlas, který se nápadně podobá tomu matčinu. Rychle ho zaplaším a přejeďu pohledem zbylé účastníky Jenniny předčasně skončené rozlučky se svobodou. Když se na obrazovkách znenadání objevil další díl rodinného dramatu Crawford/Angeli a z nastávající nevěsty se stala pouhá telefonistka, náš řidič odvezl Hayley domů. Zato já s Less jsme se v podstatě nehnuly z obýváku. Jen jsem si konečně odskočila umýt z obličeje zelený sliz. (Kdyby mě tak vyfotili paparazzi, nepochybně by se to dostalo rovnou na přední stranu, spolu s titulkem *Potvrzeno: dcera hollywoodské svědkyně je vážně z jiné planety.*) Hádám, že Alessandra je poté, co v televizi uviděla dvojnici své matky, nejspíš ještě pořád v šoku. Ale podle toho, jak se pořád ošívá, se zdá, že její hlavní starosti jsem teď já.

Vím, co si myslí. Co si *obě* myslí. Čekají, že začnu panikařit. Že se z toho zcvoknu, že mi z toho hrábne a prohlásím, že odcházím do komuny. Po deseti letech bez jakéhokoliv kontaktu s matkou se dá asi jen těžko čekat, že teď budu sedět a mlčet.

Ale popravdě... Jsem v klidu. Jasně, *jsem* našťvaná, že se přiznala, jaká je mizerná matka, zrovna v celostátní televizi. Pěkně mě vytáčí, že to přiznání použila k vlastnímu obohacení – nepochybně na svém dnešním vystoupení slušně vydělala. Uvědomuju si, jak je hnusný, že práskla tátou a prozradila celému světu detaily ohledně jeho svatby s Jennou.

Ale zároveň jsem taky zvědavá.

Vážně je tak nepochopitelný, že tajně trochu, trošičku doufám, že to matka možná *doopravdy* myslela vážně? Že jí fakt chybím a chtěla by mě líp poznat? Většinu života jsem byla přesvědčená, že pro ni nejsem dost dobrá. Že mě porovnála

se svými nemožně vysokými měřítky a zjistila, že nevyhovuju. Naděje, že jsem se spletla, je pro mě jako droga. Nebezpečná, mocná potřeba bublající hluboko vevnitř a dožadující se uspokojení.

Jenna sebou plácne vedle mě. Mobil si položí na klín. Vezme mě za ruku a řekne: „Nechápu, o co Caterině jde. Co může mít za lubem?“ Ohrne rty a po chvilce zakroučí hlavou. „Peter říkal, že mu nebere telefon. *Pochopitelně.*“

Poslední půlhodinu nemluví o ničem jiném. Od chvíle, co matčin výstup skončil a ona vypnula televizi, v podstatě nezavřela pusu. Sevře mě za loket a *znova* se zeptá: „Jak ti je, drahoušku?“

„Jsem v pohodě,“ procedím skrz zaťaté zuby. Víím, že nejspíš znám dost podrážděně, ale nemůžu si pomoci.

Jenna má svaté právo být namíchnutá – já bych teda rozhodně byla, kdyby mi někdo zkazil svatbu – ale ty neustálé jedovaté poznámky na adresu mojí matky a její přehnaná starostlivost mě dohánějí k šílenství.

Musím odsud vypadnout.

Jenna si poposedne blíž, aby se mi mohla podívat do očí. „Opravdu? Klidně se vykřič a vymluv, jestli chceš. Jsem tady pro tebe. Less taky,“ dodá a pokývne směrem k sestřence. „Máš za sebou šílený den. Nikdo tě nebude soudit, když ti povolí nervy. Já sama mám co dělat,“ přinutí se do úsměvu. Když jí ho neoplatím, zase jí z tváře zmizí. Povzdychne si: „Poslyš, nevíím, co má ta ženská v plánu, ale slibuju ti, že už ti neublíží.“

*Vážně* musím vypadnout.

„Já víím,“ řeknu a nasadím dobře známou masku chladné lhostejnosti. „Nemůže mi už znova ublížit, protože jí to nedovolím.“

Alespoň to je pravda. Nebudu hrát její hru. Pokud se vážně chce se mnou sejít, pak to proběhne podle *mých* představ. Cílem bude prostě a jednoduše zjistit fakta a konečně celou záležitost nějak uzavřít. A jestli z toho bude něco víc, třeba skutečný vztah, tak...

Vtom se ozve zvonek, a vytrhne mě tak z *mých* myšlenek. Rozbuší se mi srdce. Vyskočím na nohy. Vím, kdo čeká za vším tím šílenstvím. Díkybohu, že bydlí tak blízko. Alessandra a Jenna se na sebe významně podívají, když je mívám, ale mně je to fuk. Prosvištím kolem nich a běžím dál. Vzdálenost, co dělí obývák od vstupních dveří, se najednou zdá nekonečná.

Lucas zažene mou paniku. Rozpustí ten divný knedlík, co mám v krku. Stačí jen, abych se mu podívala do očí. Už se neptám proč. Co na tom záleží, jestli mi Lucase přihrál do cesty zásah shůry, nějaká hodně divná náhoda nebo zkrátka Reyna. Důležité je jen to, že na mně vůbec poprvé nějakému klukovi doopravdy záleží (no, přinejmenším v *tomhle* století). Na *mně* a ne na tom hollywoodském pozlátku okolo.

Navíc se zdá, že Lucas ho nesnáší ještě víc než já.

A tak když konečně doběhnu ke dveřím, neváhám ani minutu. Co na tom, že si nás asi milionkrát vyfotí a že fotka našeho objetí skončí na perezhilton.com. Aspoň že na ní nebude vedle italského krasavce stát popraskaná zelená maska. Vydechnu úlevou a otevřu dveře. Potřebuju se podívat do těch bezedných, čokoládově hnědých očí. Vždycky mi proniknou až do duše a uklidní mě. Ehm, a taky vzruší.

Sotva vystrčím hlavu ven, ozve se cvakání fotoaparátů. Přesně, jak jsem čekala. Nasadím falešný úsměv, zavřu dveře a postavím se tomu náporu čelem. Zpátky rozhodně nejdu. Než se Lucas otočí, chvíli to trvá. Ale pak se najednou obrátí,

zlaté kudrny mu zavljí ve větru a tmavě hnědé oči se vpíjí do mých.

Jenže *nejsou* klidné, jak jsem předpokládala. Spíš právě naopak.

*A sakra.*

## *Mi casa es su casa*

~ *Lucas* ~

Podívám se vyděšené Cat do očí. Za mnou o sto šest cvakají fotoaparáty a novináři vykřikují od brány otázky.

Přijel jsem pozdě.

Dal jsem si tu nejkratší sprchu v dějinách. Celou dobu jsem jel jako blázen – kdybych si mohl vzít motorku, dostal bych se sem ještě dřív. Ale když vidím strach v jejích očích (konečně se nebojí dát ho přede mnou najevo), dojde mi, že ani to by nebylo dost rychle.

„Baby, je mi to moc líto.“ Přitáhnu si ji k sobě. Fotografie vem čert. „Ta ženská je blázen.“

Ale Cat místo, aby souhlasila, celá ztuhne. V hlavě se mi rozezvoní poplašný zvonek. Odtáhnu se a odhrnu jí z obličeje pramen vlasů. Nemá žádný make-up. Nevěřím vlastním očím. Cat je bezesporu ta nejkrásnější holka, co jsem kdy potkal. Nepotřebuje žádné šminky. Ale nenamalovaná nikdy nikam nejde. Vlasy, make-up, oblečení – to všechno jí slouží jako štít,

bariéra, kterou staví mezi sebe a svět. Jako ochrana před tím, co se kolem nás právě teď děje. Bez ní vypadá mnohem zranitelněji. Všechny mé ochranné instinkty jsou v plné pohotovosti. Vezmu ji kolem pasu.

„Co se děje?“

Pitomá otázka. Celý svět už ví, co se děje. Její matka udělala scénu v televizi a přede dveřma jí táboří kretění s drahými foťákama a levnou kolínskou. Jsou tu i chlapi z ochranky – tolik, že to tu vypadá jak někde na podělaném koncertě One Direction. Mnohem víc mě ale trápí její nečekaná reakce. Její matka je blázen. Měli jsme kvůli ní dost problémů, i když se s Cat vůbec nevidaly. Ani si nedokážu představit, jakou pohromu by způsobila, kdyby ji Cat vpustila do svého života.

Letmo se mi podívá přes rameno a chabě potřese hlavou. „Prostě odsud potřebuju vypadnout. Odvezeš mě?“

Vůbec neváhám: „Kamkoliv budeš chtít.“

Viditelně si oddychne a vydá se za šéfem ochranky. Já zůstanu stát na místě a čekám. Když jsem zastavil před bránou, tvářil se, že ohlídat Cat je úkol celostátního významu. To oceňuju, i když mě teda pěkně vyděsil. Ale Cat se ho zjevně nebojí ani trochu. Tyčí se nad ní jako hora a očividně ho moc netěší, že chce odjet, ale to ji nemůže zastavit. To dokáže jen máloco, jak jsem se za posledních pár měsíců sám přesvědčil. S Cat se nediskutuje. Ne, když už je rozhodnutá.

Za chvílku Cat nakoukne do domu a zakřičí pozdrav na rozloučenou. Pak se vrátí ke mně. Jako bych to neřikal. V očích už nemá tak vyděšený výraz.

„Slíbila jsem Jackovi, že budeme hodní,“ řekne a ukáže palcem na obra, který jí stojí za zády. „Nenasadí na nás štenice a my se mu na oplátku nebudeme snažit ujet.“